

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 2 เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้าปี B

(วันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 2017)

พี่น้องที่รักผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งได้โทรศัพท์ไปที่บ้านครูสอนภาษาอังกฤษเพื่อถามว่าทำไมเขาจึงไม่มาโรงเรียน เสียงเด็กที่รับสายกระซิบเบาๆ ว่า “สวัสดีครับ” ผู้อำนวยการจึงถามทันทีว่า “พ่อของหนูอยู่บ้านหรือเปล่า?” “อยู่ครับ” เด็กคนนั้นตอบ “ขอบคุณกับเขาได้ไหม?” ผู้อำนวยการถามต่อ “ไม่ได้ครับ” เสียงเล็กๆ ตอบกลับ “แล้วแม่ของหนูละ อยู่ที่นั่นไหม?” ผู้อำนวยการถามต่อไปอีก “อยู่ครับ” “ขอบคุณกับแม่ของหนูหน่อยสิ” เด็กคนนั้นกระซิบเบาๆ อีกว่า “ไม่ได้ครับ” “ตกลง ไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร” ผู้อำนวยการถอนหายใจพร้อมกับถามต่อไปอีกว่า “นอกจากหนูแล้วมีใครอยู่ที่นั่นอีกไหม?” “มีครับ” เด็กคนนั้นกระซิบเบาๆ “ตำรวจคนหนึ่งครับ” “ตำรวจหรือ? เอละ ฉันขอพูดกับตำรวจได้ไหม?” “ไม่ได้ครับ เขากำลังยุ่ง” เด็กคนนั้นกระซิบเบาๆ ผู้อำนวยการจึงถามต่อไปอีกว่า “เขากำลังทำอะไรจึงยุ่งล่ะ?” เด็กคนนั้นตอบว่า “เขากำลังคุยกับพ่อแม่ของผมและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงอยู่ครับ” “เจ้าหน้าที่ดับเพลิงหรือ? มีไฟไหม้ที่บ้านของหนูใช่ไหม?” ผู้อำนวยการถามด้วยความกังวลใจ “เปล่าครับ” เด็กคนนั้นกระซิบเบาๆ “อ้าว แล้วตำรวจและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงกำลังทำอะไรที่นั่น?” เด็กคนนั้นยังคงกระซิบเบาๆ อีกเหมือนกลัวคนอื่นจะได้ยินว่า “พวกเขา กำลังตามหาผมอยู่ครับ”

แน่นอนไม่ใช่เรื่องง่ายที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงจะพบตัวเด็กตราบใจที่เขายังซ่อนตัวจากพวกเขาสถานการณ์ของเพื่อนร่วมสมัยพระเยซูเจ้าก็คล้ายๆ กัน ในพระวรสารวันนี้นักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างกำลังร้องเรียก “ประชาชนจากทั่วแคว้นยูเดียและชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งหลาย” (มก 1:5) ให้ออกจากที่พำนักของตนเองและเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อให้พระเจ้าเห็นพวกเขา พวกเขาไม่ต่างจากเด็กที่กำลังซ่อนตัวจากตำรวจและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงเท่าใดนัก ดังนั้น พวกเขาจึงต้องออกจากที่ซ่อนของเขา มาสู่ที่โล่งแจ้ง เพื่อพบพระเจ้าและปล่อยให้พระองค์ช่วยเหลือพวกเขา

ในแง่หนึ่ง “การเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” เป็นสัญลักษณ์ของ “การปล่อยวางกิจวัตรประจำวัน” ซึ่งยึดเหนี่ยวเราไว้เบื้องหลัง ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจการงาน ความสัมพันธ์กับเพื่อนฝูง หรือแม้แต่การปฏิบัติศาสนาที่เราทำเป็นประจำเพราะความเคยชิน พระเจ้าไม่สามารถทำอะไรกับเราได้มากนัก ตราบใจที่เรายังคงหวังและวางใจในสิ่งเหล่านี้มากเกินไป มากจนกลายเป็นที่หนึ่งและสิ่งที่ให้ความหมายแก่ชีวิตของเรา เมื่อหัวใจของเราเต็ม ไม่มีใครสามารถเข้าไปในนั้นได้ แม้แต่พระเจ้า ด้วยเหตุนี้ เราต้องปล่อยวางสิ่งที่ใจเราผูกพันไว้ก่อนเพื่อจะได้มีพื้นที่ว่างในใจของเรา แล้วเราจะสามารถต้อนรับพระเจ้าเข้ามาประทับในใจของเราได้

ในพระคัมภีร์ของเรา “ถิ่นทุรกันดาร” เป็น“สถานที่พบปะกับพระเจ้า” ชาวอิสราเอลได้พบพระเจ้าและเรียนรู้วิถีทางของพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร ที่นั่นเองพวกเขาได้กลายเป็นประชากรของพระองค์ และพระองค์กลายเป็นพระเจ้าของพวกเขา แต่ก่อนอื่นหมดพวกเขาต้องปล่อยวางสิ่งอำนวยความสะดวกทุกอย่างที่ทำให้พวกเขามีความสุขและความยินดีในประเทศอียิปต์ไว้เบื้องหลัง ไม่ว่าจะบ้านพักที่สวยงาม ทรัพย์สินเงินทอง เรือกสวนไร่นา และอาหารที่อุดมสมบูรณ์ แล้วติดตามโมเสสเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อไปยังแผ่นดินพันธสัญญาต่อไปเช่นเดียวกันก่อนที่จะเริ่มพันธกิจแห่งการประกาศข่าวดีอย่างเปิดเผย พระเยซูเจ้าทรงใช้เวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนในถิ่นทุรกันดารเพื่อเตรียมความพร้อมด้วยการพบปะกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว โดยการเรียกประชาชนให้เข้ามาในถิ่นทุรกันดารนักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างกำลังเรียกพวกเขาให้ปล่อยวางความหวังและความปลอดภัยที่จอมปลอมของพวกเขา มามีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า และเรียนรู้ที่จะหวังและไว้วางใจในพระองค์แต่เพียงผู้เดียว

ดังที่ทราบกันดี นักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างดำเนินชีวิตตามแนวทางที่ท่านได้เทศน์สอน โดยทางชีวิตที่สมถะ “แต่งกายด้วยผ้าขนหนู ใช้หนังสัตว์คาดสะเอว กิจตักแตนและน้ำผึ้งป่า” (มก 1:6) เป็นอาหาร ท่านแสดงให้เห็นว่าความหมายที่แท้จริงของชีวิตไม่ได้อยู่กับทรัพย์สินเงินทองและอาหารชั้นเลิศ แต่อยู่ในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า ชีวิตที่เรียบง่ายและไม่ยึดติดอยู่กับเกียรติยศชื่อเสียงปลดปล่อยจิตใจของท่านให้เป็นอิสระเพื่อเปิดรับพระประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่ การเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเป็นก้าวแรกของการกลับใจอย่างแท้จริง มันหมายถึงการละทิ้งสถานที่ซ่อนตัวประจำของเราและก้าวออกมาสู่สถานที่ซึ่งพระเจ้าสามารถเข้าถึงเราได้ง่าย มันเป็นการเตรียมทางสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ด้วยการปรับปรุงและ “เปลี่ยนวิถีชีวิต” (2 ปต 3:9) ให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

พี่น้องที่รักเหมือนที่ประกาศกอิสยาห์และนักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างได้เรียกร้องชาวอิสราเอลในเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้าพระศาสนจักรเรียกร้องเราแต่ละคนอีกครั้งหนึ่งให้เตรียมทางสำหรับพระเจ้าผู้ไถ่ที่กำลังเสด็จมา ในช่วงเวลาพิเศษนี้ให้เราพยายามปล่อยวางกิจวัตรประจำวันแบบเดิมๆ ไว้อัศจรรย์หนึ่งเพื่อมาพบพระเจ้า มาเรียนรู้จักตัวตนที่แท้จริงและพระประสงค์ของพระองค์ แล้วเราจะรู้ว่าจริงๆ แล้วไม่มีสิ่งใดมีค่าเท่ากับการได้รู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นทุกสิ่งสำหรับเราทุกคน แน่หนอน ไม่มีใครปฏิเสธความจริงที่ว่ามีหลายสิ่งหลายอย่างที่เรต้องเตรียมสำหรับการเสด็จมาของพระบุตรของพระเจ้าในวันคริสต์มาส เช่น การประดับสถานที่ การทำถ้าพระกุมาร บัตรอวยพร และอื่นๆ ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่ดี แต่คริสต์มาสจะขาดความหมาย ถ้าพระบุตรซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ไม่สามารถเข้ามาบังเกิดในใจเรา ดังนั้นให้เราพยายามเตรียมทางในใจเราให้ตรงด้วยการเติมหุบเขาแห่งบาปให้เต็มด้วยความรักและพระเมตตาของพระเจ้าและทำให้ภูเขาและเนินเขาแห่งความยิ่งยงของพระองค์และความเห็นแก่ตัวราบเรียบ เมื่อถึงวันที่พระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงพบเรา “ดำเนินชีวิตอย่างสันติ ปราศจากมลทินและไร้ข้อตำหนิ” (2 ปต 3:14) เหมือนที่นักบุญเปโตรบอกเราในบทอ่านที่สองวันนี้ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน